

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ
32 Гж бр.2208/17
09.11.2017. године
Н и ш

АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ, у већу састављеном од судија, Соње Симоновић Стојановић, председника већа, Зорице Стошић и Јадранке Митровски, чланова већа, у правној ствари тужиоца, М. Г. М. из села ..., чији је пуномоћник Слободан Коцић, адвокат из Лесковца, против туженог, С. Ђ. из ..., чији је пуномоћник Драгица Младеновић, адвокат из Лесковца, ради накнаде штете, вредност предмета спора 500.000,00 динара, поступајући по жалби туженог изјављеној против пресуде Основног суда у Лесковцу 11 П бр.7547/15 од 26.09.2016. године, у седници већа одржаној дана 09.11.2017. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДА СЕ пресуда Основног суда у Лесковцу 11 П бр.7547/15 од 26.09.2016. године у ставовима **трећем, петом и осмом** изреке и у укинутом делу предмет враћа првостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Првостепеном пресудом, ставом првим изреке, одбијен је приговор недостатка пасивне легитимације на страни туженог. Ставом другим изреке одбијен је приговор застарелости потраживања. Ставом трећим изреке делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца и тужени обавезан да му на име накнаде нематеријалне штете исплати и то, на име претрпљених физичких болова износ од 350.000,00 динара, на име претрпљеног страха износ од 300.000,00 динара, на име претрпљених душевних болова због умањења животне активности износ од 200.000,00 динара и на име претрпљених душевних болова због наружености износ од 70.000,00 динара, све у укупном износу од 920.000,00 динара, са законском затезном каматом од пресуђења па до исплате. Ставом четвртим изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца од досуђењеног а до тражених износа, на име претрпљених душевних болова због умањења животне активности од 600.000,00 динара и на име душевног бола због наружености од 400.000,00 динара. Ставом петим делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца и тужени обавезан, да тужиоцу на име материјалне штете у виду изгубљене зараде за време лечења и услед трајно умањене радне способности за период од 27.07.2007.године до 04.02.2009.године исплати износ од 286.390,50 динара са законском затезном каматом од 26.09.2016.године па до коначне исплате. Ставом шестим одбијен је део тужбеног захтева за накнаду материјалне штете од досуђењеног износа до траженог, за две године потпуног губитка радне способности у износима за 10 месеци годишње по 3.750 евра и за две године због умањења радне способности од 50%, укупно 7.500 евра са домицилном каматом од пресуђења. Ставом

седмим изреке одбијен је предлог тужиоца за ослобађање од плаћања судских такси. Ставом осмим тужени је обавезан да тужиоцу на име накнаде трошкова поступка исплати износ од 211.175,00 динара.

Против наведене пресуде благовремено је жалбу изјавио тужени, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, због битне повреде одредби ЗПП-а, због погрешне примене материјалног права и због одлуке о трошковима поступка, са предлогом да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање.

Испитујући првостепену пресуду, у деловима у којима тужени није успео у спору, у смислу чл.386. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр. 72/2011, 49/13, 74/13 и 55/14), Апелациони суд је нашао, да је жалба туженог основана.

Првостепена пресуда није захваћена битним повредама одредаба парничног поступка из чл. 374. ст.2. тач.1, 2, 3, 5, 7 и 9. ЗПП-а, на које овај суд пази по службеној дужности, али је захваћена битном повредом из тач.12 истог члана, на коју се жалбом указује, обзиром да донета пресуда не садржи довољне и јасне разлоге за донету одлуку, а дати разлози нису у складу са утврђеним чињеничним стањем и исправама у списима предмета. Чињенично стање није правилно и потпуно утврђено, па се примена материјалног права за сада не може испитати.

Из утврђеног чињеничног стања на коме је заснована побијана пресуда произилази, да је тужилац био у радном односу код Самосталне тесарске радње туженог „С. Ђ.“ из ..., почев од почетка јула 2007.године и да је био ангажован за рад на објекту у Новом Саду. Дана 27.07.2007.године на градилишту у Новом Саду, у јутарњим часовима, пала је фосна са скеле и том приликом повредила тужиоца, који је задобио тешке телесне повреде опасне по живот, прелом чеоне и темене кости обострано, крварење испод тврде можданице са леве стране и испод паучинасте опне, нагњечење чеоних режњева великог мозга при бази, прелом десне јагодичне кости и кости десне очне дупље, прелом носних костију и нагњечење у пределу десног рамена. Поводом овог догађаја против туженог, као окривљеног, вођен је кривични поступак пред Општинским судом у Новом Саду, па је утврђена кривица туженог за кривично дело из чл.288 ст.3 у вези чл.280 ст.3 и ст.2 Кривичног закона и изречена му је казна – условна осуда. Поводом истог догађаја тужени је и прекршајно одговарао. Током поступка обављено је вештачење, преко судског вештака за ортопедију Срђана Стаменковића и за психијатрију, Јовице Павловића, из чијих налаза и мишљења је суд утврдио врсте повреда које је тужилац задобио, трајање лечења, дужину и интензитет претрпљених болова и страха, и утврдио да поводом нанете телесне повреде која је квалификована као тешка телесна повреда опасна по живот, постоји код тужиоца опште умањење животне активности од 20% и естетска наруженост лаког степена у пределу носа. Преко вештака медицине рада, Радојке Јовановић утврђено је, да је тужилац способан за рад у својој струци (машински техничар), да је за грађевинске радове ограничено способан и да може да ради само лаке и средње послове на земљи и да постоји умањење његове радне способности у лакој степену, изражено у процентима 25-30%. Из вештачења грађевинске струке Душана Калијадиса, суд је утврдио висину дневнице за послове физичког грађевинског радника, број радних дана у месецу, трајање грађевинске сезоне и месечни губитак тужиоца по том основу. Током поступка, саслушани тужилац је у свему остао при наводима тужбе, а саслушан тужени је признао тужбени захтев по основу нематеријалне штете до висине од 500.000,00 динара.

На основу овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд налази да је тужени одговоран за штету на основу чл.13 ЗПП-а, обзиром да је његова кривица утврђена у кривичном поступку, зато што је тужилац обављао послове на изградњи објекта као запослени код туженог, да је повреда настала у вези са радом који носи ризике од повређивања, а да тај ризик сноси тужени као организатор посла, али је нашао да је висина тужбеног захтева тужиоца по овом основу превисоко опредељена па применом чл.200 ЗОО тужиоцу досуђује нематеријалну штету у износима и по основима као у ставу трећем изреке побијане пресуде, а преко досуђеног а до траженог износа, тужбени захтев је одбијен. У односу на тражену материјалну штету, суд налази да је захтев тужиоца делимично основан и то из разлога што је тужилац за период од 27.07.2007. године, када се несрећа догодила, па до 04.02.2009.године, када је тужилац био привремено спречен за рад због лечења, досуђује укупан износ од 286.390,50 динара имајући у виду обрачун изгубљене месечне зараде од по 16.846,50 динара, а применом чл.185, 188, 189 и 195 ЗОО, па је преко тог износа тужбени захтев у том делу одбијен.

Основано се у жалби туженог указује на недостатак довољних и јасних разлога за донету одлуку, а у погледу истакнутог приговора подељене одговорности од стране туженог. Наиме, тужени је током поступка указивао да постоји допринос тужиоца у настанку штете, јер је свим радницима, па и тужиоцу била обезбеђена заштитна опрема, да је у време повређивања тужиоца била пауза и да се тужилац у моменту повређивања враћао са паузе, те да није познато због чега није користио заштитну опрему, а ове наводе туженог суд није ценио.

Наиме, правилан је став првостпеног суда, да одговорност туженог за насталу штету на страни туженог постоји сходно чл.13 ЗПП-а, обзиром на постојање правноснажне кривичне пресуде, којом је тужени оглашен одговорним због кривичног дела, које се огледа у неспособљавању тужиоца за безбедан рад и због тога што тужилац није имао средства и опрему за личну заштиту. Међутим, између утврђене кривично правне одговорности и грађанско правне одговорности за насталу штету и обавезивање штетника на њену накнаду и висину те надокнаде, нема идентитета. Грађанско правна одговорност је шира и може постојати и кад нема кривичне, али се приликом одлучивања о висини штете, и при утврђеној кривичној одговорности везаној за штетни догађај, цени евентуални допринос штетника настанку штете. У овом поступку, а обзиром на указану подељену одговорност, првостепени суд био дужан да утврђује, да ли је тужилац својим поступањем допринео настанку штете и у којој мери, а што је изостало, а од утицаја на одлуку о висини свих видова претрпљене штете, па је првостпена пресуда у побијаном делу морала бити укинута.

Осим тога, чланом 195 ЗОО прописано је, да ко другоме нанесе телесну повреду или му наруши здравље, дужан је накнадити му трошкове око лечења и друге потребне трошкове с тим у вези, као и зараду изгубљену због неспособности за рад за време лечења.

Из наведене законске одредбе произилази право на накнаду материјалне штете због изгубљене зараде због неспособности за рад за време лечења, која постоји само ако се утврди, да повређени, услед претрпљених повреда или нарушења здравља не

може да остварује зараду коју је остваривао до повреде, односно зараду коју би остваривао да је здрав и да му није смањена радна способност. Губитак радне способности представља у имовинско - правном смислу материјалну штету јер повређени не може да остварује доходак који би иначе по редовном току ствари остваривао или могао остварити својим радом.

У жалби се указује, а што током поступка није било спорно, да је тужиоцу исплаћивана накнада за све време док се налазио на лечењу, тј. на боловању, у висини од 100% од зараде, имајући у виду да се тужилац повредио на раду, па се из датих разлога пресуде не може утврдити, да ли је приликом обрачуна овог вида штете сагледано и то, шта је тачно тужиоцу у овом периоду исплаћено, по ком основу и у којим износима. Осим тога, из стања у списима предмета произилази, да је одлука о накнади материјалне штете првостепеног суда заснована на обрачун накнаде изгубљене зараде тужиоца, према просечном умањењу радне способности од 27,50%, за 25 радних дана месечно, за 10 месеци грађевинске сезоне и по цени дневнице неквалификованог грађевинског радника од 20 евра, а за период од 27.07.2007.године па до 30.06.2016.године. Тужилац је међутим, у моменту повређивања био у радном односу код туженог, па се обрачун изгубљене зараде не може утврђивати према ценама просечне дневнице грађевинског радника и грађевинској сезони, већ према условима из уговора о раду, према којима би тужилац остваривао зараду по редовном току ствари, да није повређен.

У поновном поступку првостепени суд ће правилно и потпуно утврдити чињенично стање имајући у виду примедбе из овог решења, а на основу предложених и изведених доказа, па ће на тако утврђено чињенично стање правилно применити материјално право и донети нову и закониту одлуку, за које ће у образложењу дати ваљане разлоге.

Како одлука о трошковима парничног поступка зависи од одлуке о главној ствари то је пресуда укинута и у ставу осмом изреке.

Имајући у виду напред наведено, применом одредбе чл. 391. ст.1. и чл. 392 ЗПП-а одлучено је као у диспозитиву решења.

АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ, дана 09.11.2017. године, 32 Гж бр. 2208/17

**Председник већа-судија,
Соња Симоновић Стојановић,с.р.**

**Тачност преписа потврђује
Управитељ судске писарнице**